

[Miljøministeren]

gennemsejlingsfarvande, men at jeg ud fra en realitetsvurdering må være enig med handelsministeren i, at man med vedtagelsen af de ovennævnte IMCO-anbefalinger er kommet så langt, som det for tiden er muligt.

Jeg kan i øvrigt tilføje, at problemerne omkring sejladssikkerhed selvfølgelig er meget nøje forbundet med forureningsrisikoen, og miljøministeriet, miljøstyrelsen, er derfor repræsenteret i de udvalg under handelsministeriet, der beskæftiger sig med disse problemer.

Til *socialministeren* (8/3 79) af:

Yvonne Herløv Andersen (CD):

»Vil ministeren tage initiativ til klart at fortolke bistandslovens paragraf 69, eller vil ministeren lade den nu anlagte sag mod København kommune afgøre spørgsmålet?«

(Spm. nr. 677).

Begrundelse.

De sidste års tilgang af kvinder på arbejdsmarkedet har skabt et akut behov for daginstitutioner.

Dette behov kan kommunerne ikke umiddelbart efterkomme, da det tager tid og kræver økonomiske ressourcer at tilpasse behov og bygninger.

I de kommunale forvaltninger såvel som i befolkningen hersker der stor forvirring omkring dette spørgsmål. Brugeren mener, at behovsdækning skal forstås bogstaveligt, medens kommunalbestyrelsen er af den overbevisning, at behovet beror på et skøn.

Situationen trænger til en afklaring, og her ville det være naturligt, om socialministeren og ikke retten afgør, hvordan bistandslovens § 69 skal forstås.

Besvarelse (16/3 79):

Socialministeren (Erling Jensen):

Socialministeriet har i adskillige tilfælde, bl. a. i forbindelse med henvendelser fra folketinget, præciseret, at bestemmelsen i stk. 1 i bistandslovens § 69 om, at det påhviler kommunalbestyrelsen at sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på daginstitutioner for børn og unge, indebærer, at skønnet over, hvad der er det nødvendige antal, udøves af det lokale folkevalgte organ, dvs. kommunalbestyrelsen.

Denne ordning er en videreførelse af, hvad der var gældende efter loven om børne- og ungdomsforsorg, og er tillige i tråd med det almindelige princip om decentralisering, der i øvrigt gælder på de sociale og sundhedsmæssige områder, hvorefter kommunerne og amtskommunerne i langt højere grad end tidligere er ansvarlige for det stedlige serviceniveau.

Med de årlige udbygningsplaner for de sociale og visse sundhedsmæssige områder, som udarbejdes af kommuner og amtskommuner, er der imidlertid opbygget et system, der giver en rimelig styringsmulighed for de centrale myndigheder med henblik på at sikre, dels at de enkelte kommuners aktivitet ikke ligger uden for rammerne af det acceptable, dels et vist ensartet niveau i landet som helhed.

Den senere tids megen omtale af reglen i bistandslovens § 69, stk. 1, beror i realiteten næppe på tvivl om selve fortolkningen, men i højere grad på, at forældre, der ikke kan motivere deres kommunalbestyrelse til at forøge antallet af institutionspladser så hurtigt, som de ønsker det, er utilfredse med, at kompetencen efter bistandsloven ligger hos det lokale folkevalgte organ.

Til *socialministeren* (8/3 79) af:

Alice Hedegaard (DR):

»Agter ministeren at ændre bekendtgørelse nr. 198 af 26. marts 1976, § 6, om enhedstakster for benyttelse af daginstitutioner m.v. for børn?«

(Spm. nr. 678).

Begrundelse.

I Århus kommune, hvor man siden april 1975 har haft aldersdifferentieret forældrebetaling i de kommunale og selvejede daginstitutioner samt i den kommunale dagpleje, har by- og herredsretten ikke anerkendt det lovlige i, at der betales efter de af Århus kommune hidtil benyttede takster.

Det er et udtalt ønske såvel i Århus kommune som i de øvrige kommuner, der hidtil har fulgt denne praksis, at bevare de aldersintegrerede daginstitutioner uden at skabe urimelige betalingsvilkår, som menes at true opretholdelsen af de aldersintegrerede daginstitutioner.